

Publicerad 2023-04-01 23:01 av Hoddmimer

Gyckelspel

Jag är ett vrak, ett skepp förlist, krossat mot sylvassa klippor blott anande fyrens kalla sken i fjärran som om den hånade mig. Glenn Gould hamrar ut Mozart. Skulle behöv alkohol eller någon annan kemisk tröst. Borde kanske börja knapra piller. Bli en av dem, vägrar skriva dom. Språket är mitt.

Finns kärlek. Kan jag känna den i så fall? Har jag kunnat. Trodde det.

Verkar som jag inte känner alls längre. Inte på samma sätt i varje fall. Mer avlägset, kalkylerande, eftertänksamt och mer flyktigt. Som om jag vill känna men känslan flyr undan som en vålnad i ögonvrån. Sätter på mig bilbältet efter ett tag. Kanske kan jag slippa känna att inte känna om jag inte längre finns.

Att kunna spela som Glenn kanske är att kunna känna.

Jag vill vara liderlig, våga älska, stöta, älska passionerat som jag en gång gjort. För det har jag väl gjort? Är som att jag betraktar mig själv utifrån. Handla, agera, gör, men icke, vad håller mig tillbaka? Insikten om att jag ändå inte kommer att känna på riktigt, meningslösheten gör sig påmind, den stormar fram som en våg, och slår ytterligare ett hål i mitt redan sargade skrov. Bränningarna skummar, yr, väller in i revorna.

Saltet borde fräta och svida.

Har jag sörjt så mycket att jag redan lämnat mig själv. Sörjt bort min kärlek. Sörjt färdigt de ännu levande. Är jag bara en samling minnen i det skal som en gång var jag? Är jag bara en animation, en golem med mitt pergament i munnen. Jag utför livets rörelser. Några av dem. De som ändå inte spelar så stor roll. Tiden passerar, jag observerar. Emulerar jag bara en människa? Går det att skilja på verklig och emulerad känsla?

Vill inte tynga någon med min existens.

Betraktar men spelad nyfikenhet de andra människorna. Analyserar. Är jag som dem. Är jag en av dem? Tar ett par danssteg det skänker glädje säger de. Följer min arm med blicken. Muskler fästa vid ben står under min kontroll. Fingrarna till synes avslappnade men spända pekfingret lite ovanför de andra, balett. Andas, känner hjärtat slå, det kliar på vänster skuldra, läpparna torkar ut av andetaget, de nuddar varandra, strumporna är för små får tårna att tryckas mot varandra, är lite kissnödig, blodsockret håller nog på att sjunka skulle kunna äta, är lite törstig Chablis så kokett det skulle vara. Tvingar bort min kropp från medvetandets fokus. Återgår till analysen.

Dans skänker mig inte glädje.

Haha, jag ler, höjer lite på pannan. Fnissar. Ja, verkligen. Jag förstår att du dansar. Säger jag. Låter orden skölja över mig. Svarar, ställer en fråga. Gör en passande gest. Skämtar. En lek med ord. Det får förväntad effekt. Sällar bland de första tankar som slår emot mig. Formar en av de mindre opassande, eller groteska,

eller kränkande till nästa mening för att blidka min publik. Tungan rör sig när jag pratar. Jag pressar ut luft. Funderar över det skådespel jag framför. Vill de skratta lite till eller försöker de bara göra mig till viljes? Det var ju i och för sig de som sökte upp mig och inledde samtal. Var det för att göra narr av mig? Gör ju inget om så är fallet. Kanske bäst att leverera något litet till om det är så att de faktiskt roas av pågående gyckelspel.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hoddmimer med Poeter.se id #232753 innehar upphovsrätten